

[Boligministeren.]

De landbrugsprægede dele af landet med relativt få større provinsbyer i kraftig vækst, Nordjylland, især Thy og Himmerland, dele af Vest- og Sønderjylland, Lolland-Falster og Bornholm, vil under forudsætning af beregningens rigtighed fortsat være udsat for strukturarbejdsløshed og befolkningsstagnation eller -tilbagegang, i den udstrækning nedgangen i landbrugsbeskæftigelsen ikke fuldt ud kan kompenseres af byerhvervenes efterspørgsel efter arbejdskraft.

Selv om vi naturligvis ikke skal tage disse beregninger for mere end det, de er: rent mekaniske fremskrivninger af de seneste 5 års udvikling, er de dog et praktisk anvendeligt udtryk for udviklingstendenserne. De er en målestok for omfanget af de problemer, vi står over for i forsøget på yderligere at påvirke lokaliseringen med det sigte i størst mulig udstrækning at imødekomme såvel befolkningens boligpræferencer som de mange og forskelligartede krav, det private erhvervsliv og det offentliges virksomhed stiller.

For at undgå misforståelser vil jeg gerne fremhæve, at der som nævnt er tale om en prognose baseret på en fremskrivning af den hidtidige udvikling, og at der i omtalen af disse tal ikke ligger noget ønske om, at udviklingen skal følge fremskrivningen; tværtimod må beregningerne betragtes som en opfordring til at overveje, hvordan det kan gå, hvis vi ikke er opmærksom på, hvordan vore beslutninger vil påvirke fordelingen af befolkning og erhverv.

Jeg synes på den anden side, der kunne være grund til at fremhæve, at vi kun har mulighed for at påvirke en mindre del af den byvækst, jeg har nævnt før. Hovedparten af byvæksten er således knyttet til de eksisterende byer; kun dem, der flytter for at få beskæftigelse andet sted, end hvor de er født og opvokset, kan vi påvirke ved at oprette arbejdspladser, hvor vi finder udviklingen for beskeden, og hvor vi kan skabe eller sikre den nødvendige service.

En tilfredsstillende eller definitiv løsning af de problemer, som forskelligheder i levevilkår og erhvervs muligheder rejser, er vel endnu ikke fundet. Det hænger bl. a. sammen med, at rationelle økonomiske dispositioner, f. eks. koncentrationen af offentlig

service på færre større enheder, kan komme i konflikt med gennemførelse af en målsætning, som sigter mod en ændret befolknings- og erhvervsfordeling. Endvidere må vi se i øjnene, at erhvervslivets interesser heller ikke fuldt ud vil kunne forenes med kravet om udjævning af forskelle i erhvervs muligheder og levevilkår mellem de enkelte landsdele.

Der er i årenes løb sket en væsentlig udvidelse af bestræbelserne for at stimulere erhvervsaktiviteten i de stagnerende, overvejende landbrugsprægede områder. Jeg tænker her først og fremmest på den udvidelse af rammerne for erhvervsstøtten i egnsudviklingsområderne, som siden vedtagelsen af den første egnsudviklingslov gentagne gange har fundet sted under indtryk af de indvundne erfaringer fra lovens administration i den forløbne tid.

Så sent som i dag har vi jo netop her i tinget drøftet et forslag til en ny egnsudviklingslov. Jeg nærer tiltro til, at forslagets gennemførelse vil betyde en væsentlig stimulan for virksomhedernes interesse i at anvende de uudnyttede muligheder, som findes i egnsudviklingsområderne. Hvad jeg bl. a. har i tankerne, er det meget betydelige antal arbejdspladser, som på grund af stigende etagearealforbrug skal genetableres i hovedstadsregionen i løbet af de kommende 15 år. Ifølge opgivelser i egnsplanrådets forslag til en regionplanlægning for hovedstadsregionen drejer det sig om ca. 200.000 af de eksisterende arbejdspladser. En del af disse virksomheder, især inden for industrien, måtte, forekommer det mig, kunne bringes til at se deres fordel i at udnytte de udvidelsesmuligheder, stagnerende områder inden for regionen kan tilbyde dem. Også servicevirksomheder, som ikke har specielle fordele af beliggenheden i hovedstadsområdet, skulle kunne placeres i tilknytning til de større provinsbyer.

Den i dag på grundlag af de foreliggende forslag til folketingsbeslutning behandlede problematik og spørgsmålet om, hvad det kan give anledning til af foranstaltninger, må selvsagt overvejes nærmere, og dette gælder i videre sammenhæng også spørgsmålet om industri- og servicevirksomhedernes lokalisering. Jeg kan bl. a. nævne, at der hidtil kun er foretaget eller truffet beslutning om at udflytte enkelte statsinstitutio-